

Kl. 15:12

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Jeg er ikke fru Gitte Lillelund Bech – jeg er hr. Karsten Lauritzen, og jeg skal på vegne af fru Gitte Lillelund Bech fremføre hendes ordførertale, for hun kan desværre ikke være til stede her i salen i dag.

L 191 er jo et forslag til lov om indfødsrets meddelelse, og med det her lovforslag om indfødsret skal vi igen tildele dansk indfødsret, dvs. dansk statsborgerskab, til en række borgere i det danske samfund, der alle ønsker at modtage det privilegium at blive danske statsborgere med de rettigheder og tilsvarende pligter, der medfølger.

Den 25. april i år havde vi statsborgerskabsdag på Christiansborg. Det var en dag, hvor vi fejrede det danske statsborgerskab sammen med en række af de mange danskere, der har fået dansk indfødsret i de seneste år, og vi fejrede de danske demokratiske værdier og grundloven den dag.

Det er en stor ting at opgive sit hidtidige statsborgerskab for at blive dansk statsborger. Ønsket om at blive dansk statsborger er for Venstre et klart signal om, at man føler sig dansk, vil blive i Danmark og er enig i de danske demokratiske værdier, som vores grundlov så fint og flot beskriver, og det er værd at fejre.

Jeg håber derfor – og det er jo så fru Gitte Lillelund Bech, der håber det, men jeg er nu enig med hende – at så mange som muligt af de 1.356 voksne og de 471 børn, der får statsborgerskab med dette lovforslag, vil deltage i næste års statsborgerskabsdag, så vi sammen kan fejre begivenheden. Og jeg vil afslutningsvis hermed ønske tillykke til de mange, der er optaget i dette lovforslag, og sige, at Venstres stemmer for forslaget.

Kl. 15:14

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Den næste i ordførerrækken er fru Anne-Marie Meldgaard.

Kl. 15:14

(Ordfører)

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det kan godt være, at hr. Karsten Lauritzen eller fru Gitte Lillelund Bech var herinde den 25. april. Jeg var herinde den 26. april, og det var en fantastisk oplevelse at være til den fest på statsborgerskabsdagen. Det var en dejlig solrig søndag, hvor rigtig, rigtig mange, der havde fået

dansk statsborgerskab – ca. 1.500 – var herinde, glade og tilfredse med, at nu var det endelig lykkedes. Og jeg må altså indrømme, at når man tænker på de betingelser, der stilles for at opnå dansk statsborgerskab, så er der også noget at være glad for. Der er den her gang 1.356 voksne, der i det her lovforslag også er kommet igennem nåleøjet, og – som også hr. Karsten Lauritzen sagde – 471 børn.

Det er en stor beslutning at skifte statsborgerskab. Altså, man giver også noget fra sig, noget, man er født med, og samtidig skal man jo lige pludselig have en stor loyalitet over for det nye fædreland, en loyalitet, man har haft over for sit gamle fædreland, og som måske kan være svær at slippe – men det har man besluttet.

Det er også svært at blive dansk statsborger; man skal bestå en masse eksamener. Så kan man synes, det er i orden eller ej, men den her gruppe mennesker har i hvert fald opnået de privilegier, der ligger i at være dansk statsborger. Det er en stor indsats, der er ydet her, og jeg håber meget, at de familier, de voksne og børn, som er omfattet af det her forslag, vil få rigtig gavn og glæde af, at de nu er blevet danske statsborgere.

Samtidig er det jo også en sejr for demokratiet, at man opnår statsborgerskab her i landet – man bliver fuldgældig i forhold til at kunne stemme, også til Folketinget.

Jeg vil på Socialdemokraternes vegne ønske alle tillykke og håber ligesom Venstres ordfører at se rigtig mange af dem, der nu bliver danske statsborgere, til statsborgerskabsdagen næste gang, den bliver holdt.

Kl. 15:16

Formanden:

Tak til fru Anne-Marie Meldgaard. Den næste i ordførerrækken er hr. Søren Krarup.

Kl. 15:17

(Ordfører)

Søren Krarup (DF):

Forleden havde jeg besøg af en handelsskoleklasse fra Københavns omegn. Der var som vanligt tale om kvikke og interesserede unge mennesker, og især en enkelt var meget spørgende og meget åben – med alle sanser og øren åbne. Han var en smule mørk i huden og tydeligvis barn af en familie, der var kommet som indvandrere til Danmark, og han ville meget gerne have styr på mange ting. Især en enkelt lå ham på sinde. Med store, indtrængende øjne stirrede han på mig oppe i Dansk Folkepartis gruppeværelse, hvor vi talte sammen, og spurgte ivrigt lænet frem over bordet: Men nu mig, hvornår bli-